

- 5) Biuro do Spraw Usuwania Skutków Powodzi,
- 6) Biuro Terenowe w Krakowie do Spraw Usuwania Skutków Powodzi,

- 7) Biuro Terenowe we Wrocławiu do Spraw Usuwania Skutków Powodzi.

Załącznik nr 3 do statutu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

WYKAZ KOMÓREK ORGANIZACYJNYCH ZAPEWNIAJĄCYCH OBSŁUGĘ MERYTORYCZNA, ORGANIZACYJNA, TECHNICZNA I KANCELARYJNO-BIUROWĄ DZIAŁALNOŚCI RADY MINISTRÓW

- 1) Departament Prezydialny Rady Ministrów,
- 2) Centrum Legislacyjne Rządu,
- 3) Departament Spraw Parlamentarnych Rządu.

Załącznik nr 4 do statutu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

WYKAZ KOMÓREK ORGANIZACYJNYCH ZAPEWNIAJĄCYCH OBSŁUGĘ ZADAŃ KANCELARII PREZESA RADY MINISTRÓW

- 1) Biuro Dyrektora Generalnego,
- 2) Biuro Kadr, Szkolenia i Rozwoju Zawodowego,
- 3) Biuro Finansowe,
- 4) Biuro Informatyki,
- 5) Biuro Administracyjno-Gospodarcze,
- 6) Biuro Ochrony.

591

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 11 czerwca 1999 r.

w sprawie regulaminu wykonywania kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec żołnierzy zasadniczej służby wojskowej.

Na podstawie art. 228 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Określenia użyte w rozporządzeniu oznaczają:

- 1) żołnierz — żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową,
- 2) dowódca — dowódcę wydzielonej jednostki wojskowej, w której wykonuje się karę ograniczenia wolności, orzeczoną wobec żołnierzy zasadniczej służby wojskowej,
- 3) jednostka — wydzieloną jednostkę wojskową, w której żołnierze zasadniczej służby wojskowej odbywają karę ograniczenia wolności,
- 4) skazany — żołnierza zasadniczej służby wojskowej, wobec którego orzeczono karę ograniczenia wolności,
- 5) kara — karę ograniczenia wolności orzeczoną wobec żołnierza zasadniczej służby wojskowej,
- 6) sąd — wojskowy sąd garnizonowy, w którego okręgu kara ograniczenia wolności orzeczona wobec żołnierza zasadniczej służby wojskowej jest lub ma być wykonana,
- 7) kurator — wojskowego kuratora społecznego powołanego przy wojskowym sądzie garnizonowym, w którego okręgu kara ograniczenia wolności orzeczona wobec żołnierza zasadniczej służby wojskowej jest lub ma być wykonana.

§ 2. 1. Dowódca jednostki wojskowej, w której skazany pełni służbę, po otrzymaniu odpisu prawomocnego orzeczenia ze wzmianką o wykonałości oraz wezwania skazanego do stawienia się w jednostce niezwłocznie kieruje go do jednostki, powiadamiając o tym wcześniej jej dowódcę.

2. Do skierowania, o którym mowa w ust. 1, oraz przyjęcia skazanego stosuje się odpowiednio zasady i tryb dotyczące przeniesienia żołnierza do innej jednostki wojskowej, określone w odrębnych przepisach.

§ 3. Dowódca jednostki wojskowej, w której skazany pełni służbę wojskową, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić sąd wojskowy, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, o przeszkodach uniemożliwiających skierowanie do odbycia kary, w szczególności uzasadniających odroczenie jej wykonania.

§ 4. Stawienie się skazanego do odbycia kary następuje z chwilą zgłoszenia się lub doprowadzenia skazanego do jednostki.

§ 5. 1. Dowódca niezwłocznie informuje sąd wojskowy, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, oraz dowódcę jednostki wojskowej, w której skazany pełni służbę wojskową, o niestawieniu się skazanego do odbycia kary.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dowódca jednostki wojskowej, w której skazany pełni służbę wojskową, jest obowiązany podjąć czynności zmierzające

jące do zapewnienia stawienia się skazanego w jednostce, określone w odrębnych przepisach.

§ 6. Dowódca jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić sąd i kuratora o:

- 1) dacie rozpoczęcia i zakończenia wykonywania kary,
- 2) opuszczeniu jednostki przez skazanego bez zgody przełożonych,
- 3) niepodjęciu szkolenia,
- 4) nieprzestrzeganiu regulaminu wykonywania kary i zasad porządku wojskowego,
- 5) wymierzeniu kary dyscyplinarnej i zastosowaniu środków dyscyplinarnych,
- 6) wykonaniu lub uchylaniu się od wykonania obowiązków określonych w art. 36 § 2 Kodeksu karnego,
- 7) zwolnieniu z czynnej służby wojskowej, z zastrzeżeniem § 19.

§ 7. W czasie odbywania kary skazanego można przenieść do innej jednostki tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach i za zgodą sędziego penitencjarnego.

§ 8. 1. Dowódca jednostki ustala porządek dnia, który w szczególności powinien określać:

- 1) czas szkolenia programowego, treningów i innych zajęć szkoleniowych o zwiększonych wymaganiach w zakresie sprawności fizycznej skazanych,
- 2) czas wykonywania prac porządkowych,
- 3) czas wolny,
- 4) zasady poruszania się skazanych po terenie jednostki oraz miejsca przebywania w czasie wolnym,
- 5) terminy i miejsca przyjmowania skazanych w sprawach skarg, meldunków i wniosków,
- 6) czas i miejsce dokonywania zakupów,
- 7) miejsce, porę dnia i sposób odbywania odwiedzin.

2. Skazanego, po jego stawieniu się w jednostce, zaznajamia się z obowiązującym porządkiem dnia.

3. Dowódca jest obowiązany pouczyć skazanego o obowiązku przestrzegania regulaminu wykonywania kary, w tym porządku dnia.

§ 9. Skazani podlegają szkoleniu wojskowemu według programu ustalonego dla jednostki przez dowódcę rodzaju sił zbrojnych, któremu jednostka podlega. Szkolenie powinno zmierzać do wzmożenia poczucia dyscypliny społecznej i wojskowej, w szczególności kształtowania społecznie pożądanej postawy skazanego oraz utrwalania jego wiedzy wojskowej, jak również zwiększenia sprawności fizycznej.

§ 10. 1. Skazany może opuścić jednostkę tylko na podstawie przepustki jednorazowej, wydanej wyłącznie przez dowódcę, jeżeli:

- 1) wyróżnia się wzorową postawą, a zwłaszcza pilnością w służbie i w szkoleniu,
- 2) jest uzasadnione przypuszczenie, że w czasie pobytu poza jednostką będzie przestrzegał porządku prawnego.

2. Urlopu, poza okolicznościowym i zdrowotnym, można udzielić skazanemu, którego postawa w czasie odbywania kary uzasadnia przypuszczenie, że w czasie pobytu poza jednostką będzie przestrzegał porządku prawnego, po odbyciu przez skazanego co najmniej połowy kary.

§ 11. Czas przebywania skazanego poza jednostką, na podstawie przepustki oraz w ramach urlopu, zalicza się do okresu odbywania kary, chyba że sędzia penitencjarny zarządzi inaczej w przypadku, gdy skazany w tym czasie nadużył zaufania.

§ 12. 1. Skazany ma prawo do korzystania z jednych odwiedzin w tym samym dniu. Odwiedziny trwają sześćdziesiąt minut.

2. Dowódca może zezwolić na przedłużenie odwiedzin lub zwiększenie liczby odwiedzin w czasie nie zakłócającym porządku dnia ustalonego w jednostce.

3. W razie naruszenia przez skazanego lub osobę odwiedzającą sposobu odwiedzin, można je przerwać lub zakończyć przed czasem.

4. Sposób odbywania odwiedzin podaje się do wiadomości osobom odwiedzającym.

§ 13. Skazany ma prawo bezpośredniego zwracania się do osób, które kontrolują wykonanie kary, ze sprawami związanymi z jej wykonaniem.

§ 14. Skargi, prośby, meldunki i wnioski skazanego dotyczące wykonywania kary oraz sposób ich załatwienia podlegają ewidencjonowaniu przez osobę wyznaczoną przez dowódcę.

§ 15. Skargi, prośby, meldunki i wnioski skazanego związane z wykonywaniem kary dowódca niezwłocznie przedstawia sędziemu penitencjarnemu.

§ 16. 1. Prawo kontrolowania jednostki w zakresie wykonywania kary, poza osobami określonymi w odrębnych przepisach, ma również kurator.

2. Kurator ma prawo w szczególności do:

- 1) przeprowadzenia rozmowy ze skazanym bez udziału innych osób,
- 2) wglądu w prowadzoną dokumentację.

3. O wynikach kontroli kurator niezwłocznie informuje pisemnie sędziego penitencjarnego i dowódcę.

§ 17. Odpowiedzialni za organizowanie i nadzorowanie odbywania kary żołnierze i pracownicy jednostki są obowiązani do:

- 1) prowadzenia dokumentacji wymaganej przez sąd wojskowy i kuratora,
- 2) uczestniczenia w posiedzeniach sądu wojskowego w postępowaniu wykonawczym,
- 3) udziału w szkoleniach organizowanych przez sądy wojskowe.

§ 18. 1. Dowódca, co najmniej raz na dwa miesiące, składa sędziemu penitencjarnemu pisemne sprawozdanie o zachowaniu się skazanego.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać w szczególności informację, czy skazany wykonuje nałożone obowiązki, przestrzega porządku prawnego i zasad dyscypliny wojskowej, a także o pod-

jętych i planowanych czynnościach w stosunku do skazanego, zmierzających do osiągnięcia celów wychowawczych kary.

§ 19. Dowódca, co najmniej trzydzieści dni przed zwolnieniem skazanego z zasadniczej służby wojskowej, powiadamia pisemnie sąd o przewidywanym zwolnieniu, dołączając sprawozdanie o zachowaniu się żołnierza.

§ 20. Do żołnierzy zasadniczej służby wojskowej odbywających karę ograniczenia wolności w wydzielonej jednostce wojskowej stosuje się odrębne przepisy dotyczące odbywania czynnej służby wojskowej, o ile rozporządzenie nie stanowi inaczej.

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1999 r.

Minister Obrony Narodowej: *J. Onyszkiewicz*

592

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ ORAZ SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 11 czerwca 1999 r.

w sprawie uprawnień do kierowania przez żołnierzy zasadniczej służby wojskowej pojazdami specjalnymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie art. 88 ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagane uprawnienia do kierowania przez żołnierzy zasadniczej służby wojskowej pojazdami specjalnymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, zwanymi dalej „pojazdami specjalnymi”.

§ 2. 1. Żołnierz zasadniczej służby wojskowej może kierować pojazdem specjalnym, jeżeli posiada prawo jazdy odpowiedniej kategorii oraz uzyskał świadectwo wojskowe, którego wzór określa załącznik do rozporządzenia.

2. Do kierowania pojazdem specjalnym na podwoziu kołowym uprawnia prawo jazdy:

- 1) kategorii A — motocyklem,
- 2) kategorii B1 — pojazdem trójkołowym lub cztero-kołowym o masie własnej nie przekraczającej 550 kg, z wyjątkiem motocykli,
- 3) kategorii B — pojazdem o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 t oraz zespołem pojazdów składającym się z pojazdu specjalnego i przyczepy specjalnej, której dopuszczalna masa całkowita nie przekracza masy własnej pojazdu cią-

gnącego, a łączna dopuszczalna masa całkowita zespołu tych pojazdów nie przekracza 3,5 t,

- 4) kategorii C1 — pojazdem o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t i nie przekraczającej 7,5 t oraz pojazdem specjalnym wolnobieżnym,
 - 5) kategorii C — pojazdem o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 t,
 - 6) kategorii C1 + E — zespołem pojazdów specjalnych, składającym się z pojazdu specjalnego określonego w pkt 4 i przyczepy specjalnej, której dopuszczalna masa całkowita nie przekracza masy własnej pojazdu ciągnącego, a dopuszczalna masa całkowita zespołu tych pojazdów nie przekracza 12 t,
 - 7) kategorii C + E — pojazdem określonym odpowiednio w pkt 3 lub 5, łącznie z przyczepą specjalną o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 1,5 t,
 - 8) kategorii B, C1 i C — pojazdem określonym odpowiednio w pkt 3, 4 lub 5 z przyczepą specjalną o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 1,5 t.
3. Do kierowania pojazdem specjalnym na podwoziu gąsienicowym, zespołem pojazdów specjalnych składającym się z pojazdu gąsienicowego i przyczepy specjalnej, niezależnie od świadectwa wojskowego, o którym mowa w ust. 1, jest wymagane prawo jazdy kategorii C, C1, B lub T.